

fremad, En Kastvind ned fra Fjeldet kom, Og den jeg kalder Dødens Stemme, Den kasted Brudebaaden om.

6. En heftig Stræk mon dem paafalde, Da Alle udi Vandet laa; De to og tyve var i Tallet, Som sammen var paa denne Baad; Da Redning ifra Land mon komme, Da var der kun tilbage tre, De Andre vare nu forsvundne Og blev et Kov for Bølgerne.

7. Udaf de Døde fem er fundne Og er alt komne i sin Grav; De andre fjorten er paa Bunden Og maa for Fisken worde Kov; Men Herren vil dem ikke glemme, De Guds Bafune høre maa, De Le-gemer som Vandet gjemme, De skal paa Dommeligdag opstaa.

8. Det Brudepar laa for at hvile, Og sov nu udi Herrens Fred, De laa nu ved hinandens Side, Til de sov hen i Evighed; Og Bruden i sit Brudefjnykke Hun maatte bort fra Verden gaa; Men dem vi ønske nu til Lykke, De maa til Lammets Bryllup gaa.

9. Ret sorgeligt for Brudens Fader, Sin' tvende Døtre miste maa, Og ligesaa for Brudens Moder Hun uden Trøst nu om maa gaa; De have ingen Børn tilbage Og maa til Andre slaa sin Lid, Skjøndt de med Glæde var opdraget Til Trøst i deres Al-der's Tid.

10. Maaſke at Andre ogsaa savne De Børn som de nu mistet har, Der daglig sin Forældre gavned Og var dem til en Støtteſtav; De komme ikke mer

tilbage, Man faar dem ikke ſkue her, De maatte bort fra Verden drage, Men leve hos ſin Frelſer kjær.

11. Da misted mangen Egtemage, Som lever nu i Sorgen stor, Med Sorg de maatte da forlade Sit Kjæreste paa denne Jord; De Enker, som da blev tilbage, De ſeks i Tallet var igjen; Enhver maa med ſin Skjebne drage, O Herre! ſelv Du hjælp dem frem!

12. Om Nogle udi Velſtand leve, Det var dem dog et Hjertesaar; Dog er der dem, med Armod ſtræbe Udi ret meget tunge Kaar: O Herre! med dit Forſyns Die Nedsje til de Gjenlevende, Sit daglig Ophold dem tilføie, O Gud! med din Velſigrelſe.

13. En Enkemand der blev tilbage, Som ogsaa var i ſamme Nød; Han maatte der den Skjæbne have At ſkue ſelv ſin Kones Død; Det ſkar ham viſt udi hans Hjerte, Men hvor ſkal han da drage hen? Han maatte lide der den Smerte At miſte ſaa ſin Egteven.

14. Da blev der mange Faderløſe, Som var uſtyl-dige og ſmaa, O Gud! din Hjælp Du til dem øje, At de kan frem i Dyden gaa! Om de ei mindes jordiff Fader, Gud Fader ſelv Du ſtaa dem bi: Du Jngen i ſin Nød forlader, ſom om din Hjælp anraabe dig.

15. Dog er der dem ſom Sorgen dølge, Som ikke aabenbaret er, De ogsaa i ſit Hjerte føle De miſted' dem, ſom var dem kjær: Sin' Sukke daglig de udoſe, De miſtet har ſin Fremtid's Trøſt. O

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20
0 mm
0
Gud! dem ud fra Sorgen løse Dg giv dem Glæde
i sit Bryst!

16. O Gud! som hører Enfers Sukke, Dg hø-
rer Faderløses Raab, Dit Forsyns Die ikke lukke,
Men vær selv deres Fremtids Haab, Som Mod-
gangs Kummer har nedbøiet, Dg nu i Sorgen er
forladt, O Mægtige ubi det Høie! Du styrk dem
med din Guddoms Kraft!

[Winzher, Christian]

To Drosler sad paa Bøgekvist, Saa gode Ven-
ner var de vist, Det var de vist! Saa gode Ven-
ner var de vist, Det var de vist!

2. Med Sorg i Sind saa tyst de sad; Thi snart
de skulde skilles ad! Ak, skilles ad! Thi snart de
skulde skilles ad, Ak, skilles ad!

3. Saa sang de begge to en Sang, Den sørge-
ligt i Skoven klang, I Skoven klang, Den sørge-
ligt i Skoven klang, I Skoven klang.

4. Den første sang: „Min Hjertenshjør! Far-
vel! vi sees aldrig mer! Ak aldrig mer! Farvel!
vi sees aldrig mer! Ak aldrig mer!“

5. Den anden sang: „Min Hjertensven! Farvel!
vi sees ei mer igjen, Ei mer igjen! Farvel! vi sees
ei mer igjen, Ei mer igjen!“